

УКРАЇНСЬКА ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКА ЦЕРКВА

Верховний Архiepіскоп Києво-Галицький

Вих. ВА 18/132

Аркуш 1 із 3-х

ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА ДО МОЛОДІ НА КВІТНУ НЕДІЛЮ

Ось я, бо ти кликав мене.

1 Сам. 3, 5

Дорога в Христі молоде в Україні та на поселеннях!

Квітна неділя, день тріумфального в'їзду Христа в Єрусалим, традиційно для нашої Церкви є нагодою звернутися до вас з особливим привітом і молитвою. Цю можливість ціную дуже високо, бо відчуваю привілей і відповідальність промовляти до всієї нашої молоді – усіх соціальних груп, країн і культур, об'єднуючись із вами і творячи велику церковну родину.

Упродовж цього року вся наша Церква, в Україні та у світі, особливо уважно намагається слухати свою молодь, щоб мати змогу промовляти до всієї Католицької Церкви від її імені. Адже в жовтні представники Вселенської Церкви з різних країн та континентів зберуться в Римі на Папський Синод, присвячений темі «Молодь, віра та покликання». У контексті цієї загальної уваги до молоді людини у сучасному світі звертаюся до вас – безтурботних школярів і перевантажених студентів; до вас – щасливих і часто невиспаних матусь і татусів маленьких дітей; до вас – зайнятих і переважно втомлених батьків школярів і студентів; до вас – турботливих бабусь і дідусів; до вас – тих, хто прийшов сьогодні до церкви; і до вас – усіх, хто готовий мене слухати.

Пояснюючи, чому Церква зосереджується на молоді і що означає цей Синод, Папа Франциск сказав: «Мета [Церкви] є супроводжувати молодих людей в їхній життєвій мандрівці до зрілості таким чином, щоб через вибір покликання вони змогли відкрити свій план життя і вміли його втілити з радістю, відкриваючись до зустрічі з Богом та іншими людьми і активно долучаючись до побудови Церкви й суспільства».

Зустріч є серцевиною життя і навчання Христа на землі. Уважно читаючи Новий Завіт, бачимо цілу вервичку зустрічей, мережу людей і стосунків, постійний пошук людини за Богом і рух Бога до людини.

Євангелисти описують земну подорож Ісуса Христа як неспинне прямування до Єрусалима, яке урочисто завершується саме сьогодні, цього святкового дня. Проповідь Христа, Його вчинки та жести часто не сприймалися Його сучасниками. Оздоровлювати в суботу? Говорити з митником? Споживати страви з грішниками? Називати себе Сином Божим і відпускати гріхи? Усе це звучало як щоразу більший і більший виклик.

Величний вхід до Єрусалима став викликом для всіх: для суспільства, яке звикло до ролі безправної, безголосої колонії під владою Римського імператора; для релігійного істеблішменту, книжників і фарисеїв, які узурпували право говорити від імені Бога, хоч уже безнадійно віддалилися від Його Духа; для влади, яка змирилася з маріонетковим статусом і погрузла в корупції; для людей, що звикли жити у страху. Вони розгубилися перед кризою, перед цим «викликом», ім'я якого – Христос, і якому молодь сьогодні співає «осанна» та проголошує Царем Ізраїлю. Тому не знаходять іншого виходу, як відвернутися від Нього, знищити Його, позбувшись загрози тодішньому ладу. Не стало перепоною навіть те, що Христос був Тим, про кого говорили Закон і пророки.

Під час входу Ісуса до міста саме молодь приймає цей виклик – визнає Христа як Бога, як Месію, який приносить свободу, відкриває живе спілкування з Господом Богом. Цей виклик стає для молоді покликанням – до нових стосунків з Богом, – покликанням до Любові та справжнього і повного Життя.

Дорогі молоді українці, чи ви готові сьогодні у своїх обставинах відповісти на виклик до нового життя, до нового майбутнього? Шукайте свою творчу відповідь, як саме бути християнином у сучасному світі! Своїм входом до Єрусалима Христос не просто кидає виклик – Він і сьогодні кличе кожного з нас іти за Ним. Як і два тисячоліття тому, саме молодь покликана відповісти на цей заклик, а не просто спостерігати.

Дозвольте мені від імені Церкви також кинути вам виклик – частіше бути з Богом, присвячувати Йому більше свого часу та уваги, довше приватно молитися, заглиблюватися у Святе Письмо. Роздумуючи над проповіддю Христа, багато почуєте про дію: Він сам перебував у постійному русі – між містами і людьми, і своїх послідовників, зокрема й нас, закликає до діяльної віри та любові до Бога й ближнього.

Бути християнином – це дія. Це означає іти за Христом, відповісти на Його фундаментальний поклик, розділити з Ним життя, смерть і воскресіння. Бо шлях нашого Спасителя – це життєва історія кожної віруючої людини. «Бери свій хрест і йди за мною», – кличе Христос своїх учнів у всі часи. Сучасний світ часто бачить у цих словах лише смирення і страждання, які відкидає, натомість не помічає присутніх у закликів сили і перемоги. У людській природі закладено прагнення перемагати, – перемагати чи в дитячій грі, чи в серйозних проектах у дорослому віці. Хрест Господній – це символ найвеличнішої, найважливішої перемоги в історії людства, – перемоги над гріхом і смертю. І розділити радість саме від такого тріумфу закликає нас Ісус Христос.

Кожна людина повинна поставити собі основне питання: як розпізнати, до чого Бог мене кличе? Що саме я маю зробити в житті, щоб бути щасливим? Як використати даровані мені таланти, здібності та вподобання? Як правильно скласти в мозаїку почуття і відчуття, які Господь мені подарував? Ким я маю бути? Лікарем? Музикантом? Підприємцем? Що маю робити? Їхати на місії аж до краю Землі? Захищати свою країну зі зброєю в руках? Бути волонтером на Сході? Як змінювати свою країну? Як робити світ кращим? Як жити по-справжньому? На ці та безліч інших

запитань мають сьогодні відповіді молоді люди в Україні та в усьому світі, який стає дедалі мінливішим, швидшим, з безліччю глобальних можливостей, загроз і проблем. Світ налягає, очікуючи відповіді, Бог же кличе – Він є викликом, що дарує нам особисте життєве покликання.

Христос кличе, але кожна людина повинна розпізнати цей заклик, зрозуміти свою роль, здійснити окреме життєве завдання. Христос запрошує, але відповідь людини - завжди особиста.

Покликання – це і є твоя відповідь, дорога молоде, на Божий заклик. Не знайти цієї відповіді – означає змарнувати життя, прожити не своє життя, написати чернетку життя, так і не засмакувавши його вповні. Христос же звертається до кожного з нас словами: «Я прийшов, щоб [ви] мали життя і мали його вповні» (Ів. 10, 10). Отже, основне покликання, яке скеровує до нас Господь Бог, – це покликання до повноти життя, а його реалізація – відповідь кожного.

Завдання всієї спільноти Церкви – батьків, вчителів, наставників і вихователів – допомогти молодій людині знайти власну відповідь на Божий заклик, відкрити у собі дані Богом таланти, розпізнати своє покликання, яке вписане в душі.

Розпізнання покликання передбачає його відкриття, інтерпретацію та вибір. Без вибору, тобто дії, навіть найвеличніше покликання, найсмівлівіша мрія, найяскравіше життя не можливі. А вибір передбачає відвагу – відповіді на поклик, не злякатися глибокої води, неприступної гори чи невідомої дороги, тобто труднощів, нерозуміння і перепон. Зокрема йдеться про особливе покликання, яке сучасний світ заглушує, до священничого чи монашого стану, а також про покликання бути добрим батьком чи матір'ю.

Дорогі дівчата і хлопці, майте відвагу відповіді на виклик – здійснити Богом дане вам покликання! Майте смівливість відповіді на поклик Христа! Будьте собою! Коли зрозумієте, відкриєте, розвинете своє покликання, не бійтеся стати на цю дорогу. Беріть на себе відповідальність! Недаремно в нашій мові слово «відповідь» має той самий корінь, що й «відповідальність»: не можна бути тихо і бездіяльно відповідальним. Довіряйте Богові, який перший вам довірив, перший вас полюбив.

Сьогодні Христос торжественно в'їжджає до Єрусалима, щоб здійснити своє покликання - померти за нас, аби дати нам життя вічне. Шукаючи свою відповідь, своє покликання, дозвольте Йому бути поруч із вами!

Благословення Господнє на вас!

Дано в Києві,

при Патріаршому соборі Воскресіння Христового,
в Акафістову суботу, 24 березня 2018 року Божого

Отцям-душпастирям доручаємо зачитати вірним це Послання після кожної Божественної Літургії у Квітну неділю, 1 квітня цього року.